

Maastricht, 17 maart 2024

Lieve Geert,

Tegen mijn studenten vertel ik dat schrijven
het kapotmaken van ideeën is.

Een idee dat zich nog in het hoofd bevindt,
is volmaakt, onaangetast, letterlijk ideaal.

Wanneer je dat idee dan op papier zet,
beroepsrisico van de schrijver,
verliest het tussen hoofd en hand onvermijdelijk zijn glans.

Woorden zijn beroerde dragers van gedachten.

Maar al ligt het idee na het schrijven in scherven voor je,
op dat moment is het wel écht, uitvoerbaar,
deelbaar en verbeterbaar: je kan ermee aan de slag.

Want een idee dat zich enkel in een hoofd bevindt
bestaat niet, het is nog niet ten prooi gevallen aan de realiteit.

Nu zeg ik wel meer tegen mijn studenten,
waarbij ik ook altijd zeg dat voor alles wat ik beweer
net zoveel argumenten voor het tegengestelde te vinden zijn.

Sowieso hoop ik dat wat ik ze vertel enigszins coherent is;
ik word de laatste tijd veel te vroeg wakker -
tussen vier en vijf gaan mijn ogen open
en lukt het me niet de slaap terug te vinden.

Ik lig niet te woelen, het is geen gepieker dat me van mijn dromen weghoudt,
maar helaas ook geen lammetjesverlangen naar de lente
dat me doet trappelen om op te staan in de rozevingerige dageraad.

Door de vermoeidheid bestrooide ik, voor het twaalfuurtje van mijn kinderen,
gesneden appeltjes met gemalen komijn in plaats van met kaneel.

Het is gewoon een van die dingen die ik heb te accepteren,
al vind ik het niet leuk. Dat ken je wel, toch Geert?

Ik vind het jammer dat jij geen kinderen hebt,
misschien had het je wat zachter gemaakt.

Wat meer geschikt als premier.

Al snap ik ook wel dat dat alleen maar een idee is
dat niet ten prooi zal vallen aan de realiteit.